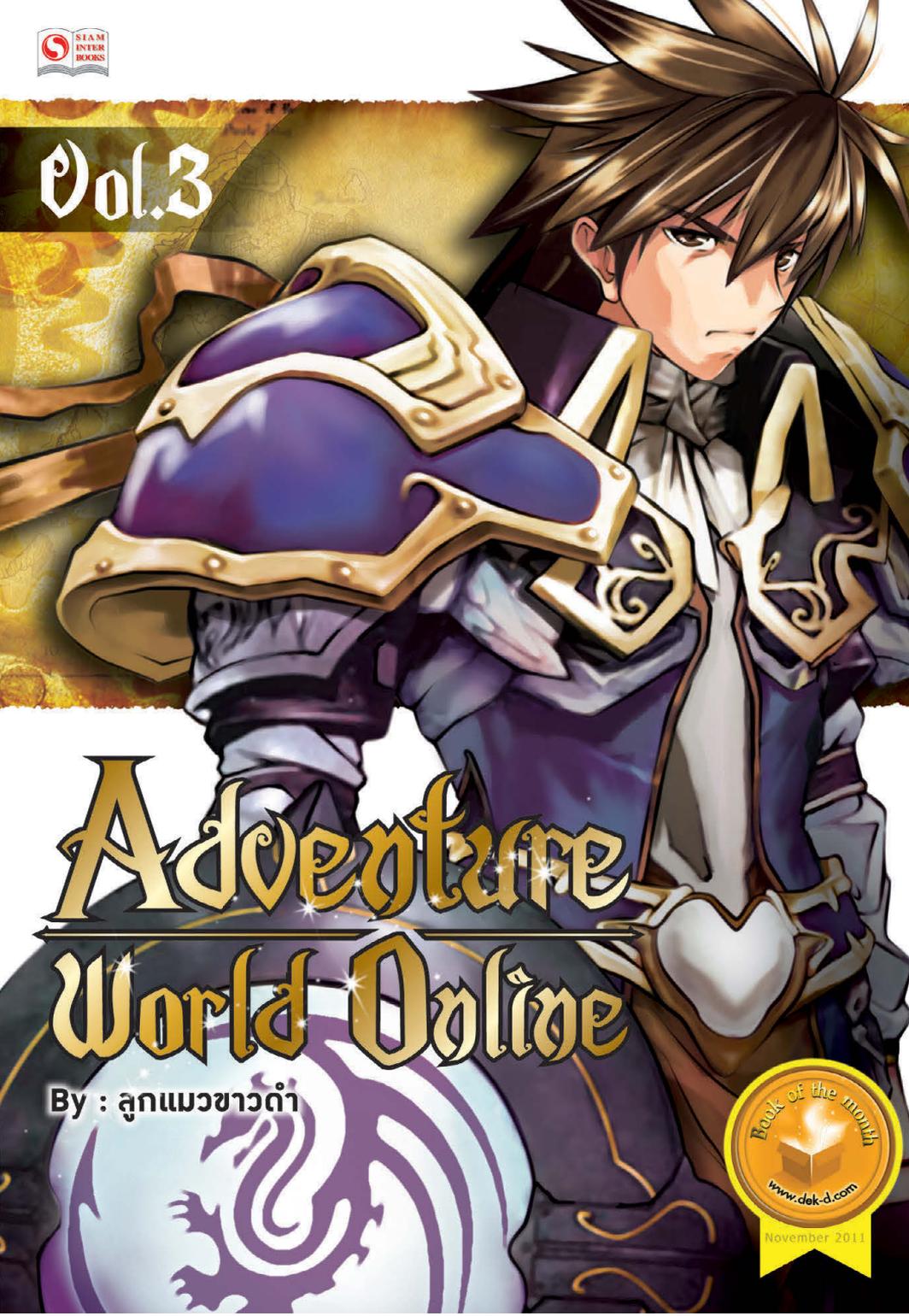

Vol.3

Adventure World Online

By : ลุกแมงฆาคว่ำ

Adventure World Online

Vol.3

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ก้าวไปไกลกว่าหนังสือออนไลน์ของพวกเขา **SIAM INTER** ได้ที่...

website www.smm.co.th, www.boolimthai.com **facebook** www.facebook.com/siaminterbooks

ข้อมูลทางบรรณานุกรม
ลูกแมวขาวดำ.

Adventure World Online Vol. 3. -- กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2554.
304 หน้า.

1.นวนิยายแฟนตาซี. I.ชื่อเรื่อง.

ISBN : 978-616-02-0273-7

ชื่อหนังสือ : Adventure World Online Vol. 3

ผู้เขียน : ลูกแมวขาวดำ

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : พฤศจิกายน 2554

จำนวน : 304 หน้า

ราคา : 200 บาท

ลิขสิทธิ์เป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์
คณะที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสายกองบรรณาธิการพ็อกเก็ตบุ๊ก
รองบรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับ
เลขานุการกองบรรณาธิการ
ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิต
รองหัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานปกและสิ่งพิมพ์
รองหัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานศิลปกรรมออกแบบรูปเล่ม
กองงานศิลปกรรม

ออกแบบปก-ภาพปก
จัดรูปเล่ม
หัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร
รองหัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร
พิสูจน์อักษร
ผู้อำนวยการใหญ่สายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์
ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์
ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ
ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาสินค้า
ฝ่ายการผลิต
แยกสี
พิมพ์ที่
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
ระวี โหลทอง, สมชาย ergusonสมบัติ, สุธงศกุล แจ่มสมบูรณ์, วิฑูร นิรันดร์ฉาย,
อัษฎสิทธิ์ ชีระสินธุ์, วิรัตน์ ที่มเทศกุล, ปราชญ์ ไชยคำ, นवलพร สิทธิธนาวิธาน,
ภูษณภรณ์ เกษเมธีการุณ
เอกราชธีร์ สุขกุลพิพัฒน์
สิทธิเดช แสนสมบูรณ์สุข
ศวีวรรณ บุญประเสริฐ
ปริญญญา ชูภักดิ์
อุษณพร ทานบุตร
นภกานต์ วงศ์คล้าย
เบญจภัทร บุญเกษรรัตน์
ประทีป รัตนสารี, ศศิวิมล บุญอุษา, กานิน พันธุ์อำพล, กฤษณา ฤกษ์แสงศรี,
วิรัชทย ไชยชิต, นิธยา บุญช่วยชูสกุล, ชนม์ณิศา จุลจินดา
SUGAR NOPA
กฤษณา ฤกษ์แสงศรี
สุชาดา บุญเสริมเจริญสุข
พรทิพย์ พวงจำปา
Palala
ดวงตา เข้มศักดิ์
ณัชชนิชนัน วิบูลย์ศิริวงษ์
กิตติวิวัฒน์ นิรันดร์ฉาย
ชูชัย ศิระจินดา
ปริญญ์วิดี มัชฌาประเท, ยุวศรี ธีรปัญโญ
S.S.Film Process
บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด
บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก
เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
โทร: 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39
ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร: 0-2693-0904

คำนำสำนักพิมพ์

1

แอดเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์ เล่าเรื่องของ ‘ซาง’ สาวหล่อที่สุดแสนจะ
เมื่อหน่ายกับการถูกตามตื้อให้ไปเป็นนายแบบ เธอได้หนีแหมวมองจนไปพบกับเกม
แอดเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์ จึงได้ลองตัดสินใจเล่นดูเพื่อฆ่าเวลา

ซาง หรือซางหลง ได้รับไซปริศนามาใบหนึ่ง ซึ่งภายหลังได้กลายเป็นสัตว์
เลี้ยงดูใจและร่วมออกผจญภัยไปในโลกกว้าง เธอค้นพบภารกิจที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง
ได้ด้วยความบังเอิญ และต้องฝ่าฟันกับดักต่างๆ เพื่อหาทางมีชีวิตรอด โดยที่ไม่รู้
เลยว่า จุดหมายข้างหน้ามีความลับบางอย่างให้ซางหลงได้ไซปริศนาและคลี่คลาย
ทว่าเธอจะทำสำเร็จหรือไม่ คำตอบอยู่ในเล่มนี้แล้ว

2

หากนับย้อนกลับไปในปีที่มอนสเตอร์โซลออนไลน์ นิยายบนเว็บเด็กดี
ดอทคอม (ซึ่งขณะนั้นยังไม่ได้ตีพิมพ์) ขึ้นไปคว้าอันดับหนึ่งของหมวดแฟนตาซีได้
สำเร็จ ขณะนั้นยังมีนิยายติดท็อป 10 อีกเรื่อง ที่มีความสนุกสนานและเพลิดเพลิน
ในอีกสไตล์ ก็คือแอดเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์นี่เอง

เรื่องนี้มีตัวเอกเป็นผู้หญิงที่เป็นคนดำเนินเรื่อง แต่ความที่เธอเป็นสาว
ออกไซด์ดาว หล่อ สวย หัว และเท่ บางครั้งก็ทำให้คนอื่นเข้าใจผิดว่าเป็นผู้ชายและ
สร้างปัญหาให้ตัวเองไม่น้อย นี่เป็นจุดเด่นที่ทำให้นิยายเรื่องนี้แตกต่างจากเรื่อง
อื่นๆ

ซึ่งซางหลงเองก็เป็นนักผจญภัย เพชฌิมโชค และนักบู๊ตัวยง โดยปกติแล้ว
เราจะเห็นตัวเอกผู้หญิงในนิยายแฟนตาซีทั่วไปมักจะไม่บู๊ (เพราะบู๊ไม่เป็น) แต่
เรื่องนี้ซางหลงสาวหัว (ซ่อนหวาน) ของเราก็นักบู๊กันสนั่นลั่นกระดาดเลยทีเดียว

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องราวไหลลื่น น่าติดตาม ชวนอ่านแบบต่อเนื่อง และมีความสนุกสนานเพลิดเพลินที่ไม่ซ้ำใคร เป็นประเภทที่สนุกไปอีกแบบ อ่านแล้วรู้สึกมีความสุข ไม่เครียด หัวใจพองโต เพราะมีทั้งมิตรภาพของเพื่อนและรักโรแมนติคก็ถูกติดตามประสาวยรุ่นให้ได้ลุ้นว่าจะลงเอยกันอย่างไร

ซึ่งเรื่องนี้ถึงแม้จะไม่สลบซับซ้อนและหักมุมเท่ามอนสเตอร์โซลๆ นิยายแฟนตาซีขั้นหึ่งที่สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์รับประกันความมันส์ขั้นสุดยอด

หรืออาจไม่เวอร์ อลังการงานสร้าง ถล่มเมืองราบในพริบตาเดียวแบบแฟนเจียๆ และอาจไม่เด็กแนว บ้าหลุดโลก ขำทองแข็ง ฮาลั่นป่าเท่าอีโวลูชั่นๆ

แต่ต้องยอมรับว่า แอดเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์ ก็มีเสน่ห์ในแบบฉบับของตัวเอง (มากเสียด้วย)

รับประกันเลยว่าทุกคนที่เข้ามาอ่านเรื่องนี้ต้องยิ้มมากแน่ๆ

บรรณาธิการ

คำนำผู้เขียน

เล่มสามแล้ว สำหรับ Adventure World Online คงไม่มีอะไรจะน่าดีใจไปกว่าการที่คุณผู้อ่านทุกท่านยังคงติดตามให้กำลังใจ ด้วยการซื้อหนังสือเล่มนี้ไปไว้อ่าน เป็นหนึ่งในนิยายเล่มโปรดของคุณ แต่กว่าหนังสือจะเป็นเล่มขึ้นมาได้ หรือแม้แต่ว่าลูกแมวขาวดำจะเขียนตอนใหม่ออกมาให้คุณผู้อ่านในเว็บเด็กดีได้อ่านกัน ก็หนักหนาเอาการอยู่เหมือนกัน เนื่องด้วยเพราะนิยาย ไม่ว่าจะแนวไหนก็ต้องใช้จินตนาการอันสูงส่ง บางครั้งก็ถึงขั้นหลุดโลก ซึ่งลูกแมวขาวดำถูกท่านแม่มากล่าวหาว่าหูตึงอยู่บ่อยๆ เหตุเพราะกำลังเข้ามานับปฏิบัติธรรม... รู้รอก่อนว่าไม่เชื่อแน่นอนว่า หากลูกแมวขาวดำทำอย่างนั้นจริงๆ ละก็จำเป็นต้องหลบคางที่ทุกที แต่ที่ไม่ได้ยินแม่เรียก ก็เพราะกำลังใช้จินตนาการอันสูงส่งของตัวเองอยู่

ลูกแมวขาวดำเป็นพวกหากมีสมาธิก็จะจดจ่อกับสิ่งหนึ่งได้เป็นเวลานาน แต่หากสมาธิพลั้งพลายลง ยากจะกว่ามันจะกลับคืนมา อุปสรรคที่มักเจอบ่อยๆ ตอนเขียนนิยาย ก็มีตั้งแต่ เสียงทีวี เพราะคอมฯ กับทีวีตั้งอยู่ไม่ไกลกันมากนัก ลูกแมวขาวดำพิมพ์ไปพิมพ์มาก็ดันไปพิมพ์ตามเสียงทีวีซะงั้น หรือไม่งั้นก็นั่งดูมันด้วยชะเลย รำคาญ เขียนนิยายต่อไม่ได้แล้ว แต่ถ้าหากยังฝืนพิมพ์ต่อ ลูกแมวขาวดำก็จะพบว่าตัวเองกำลังพิมพ์นิยายเป็นภาษาต่างดาว ซึ่งพยายามอ่านยังไงก็ไม่รู้เรื่อง (อันนี้รวมถึงเวลาที่ว่างมากๆ ด้วย)

อีกเรื่องที่เป็นอุปสรรคกับลูกแมวขาวดำไม่น้อยก็คือความขี้ลืมนี้แหละคะ เป็นต้นว่า ก่อนออกจากบ้านลูกแมวขาวดำจะลืมกุญแจบ้านหรือไมก็กุญแจห้องตัวเอง ลืมนาฬิกาข้อมือ (ตอนนี้ไม่ใส่ละ) หรือบางทีก็ลืมมือถือ ถ้าออกไปแค่ปากทางชั่วคราวช่วยยามก็ยังไม่ร้ายแรงเท่าไร แต่ออกไปไกลแล้วนึกได้ว่าลืมกระเป๋าเงินนี่สิ! ด้วยความที่ชอบเตรียมเศษตังไว้จ่ายค่ารถอยู่แล้ว เลยไม่ค่อยได้หยิบกระเป๋า

เงินออกมาเท่าไร โชคดีที่ไหวตัวทันตอนยังอยู่แค่หน้าหมู่บ้านนะ ไม่งั้นก็ไม่อยาก
นึกสภาพตัวเองเหมือนกัน

เรื่องความหลงลืมยังทำให้บางทีการเขียนตอนใหม่ๆ ลูกแมวवाद้าต้อง
ย้อนกลับไปดูตอนเก่าๆ ประกอบการเขียนเกือบทุกครั้ง ยกเว้นมีเวลาเขียนอย่างต่อเนื่อง
จริงๆ นั่นล่ะค่ะ ถึงจะจำเนื้อหาตอนเก่าๆ ที่ใกล้เคียงกันได้ แต่พูดถึงปัจจัย
ภายนอกที่มาทำให้เราเสียสมาธิในการเขียน มีมากมายยิ่งกว่านี้เสียอีก บางทีเราก็
ดันเองบ้าง คนอื่นมารบกวนบ้าง อย่างการมาชวนคุยหรือเรียกใช้ในช่วงเวลาที่
แสนจะมีค่าดังทองคำ ซึ่งลูกแมวवाद้าเรียกว่า สมองแล่น หากสิ่งนี้เกิดขึ้นโดย
ไม่มีสิ่งใดมารบกวนสมาธิ ลูกแมวवाद้าสามารถเขียนนิยายจบตอน (ประมาณห้า
หน้า) ได้ภายในเวลาสองชั่วโมง แต่ถ้าสมองไม่แล่นบางที่เป็นวันๆ ก็ยังเขียนไม่ได้
หน้านึงเลยนะ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ในที่สุดเล่มสามก็คลอดออกมาแล้ว และ
ลูกแมวवाद้าก็จะพยายามทำให้สมองแล่นต่อไปค่ะ

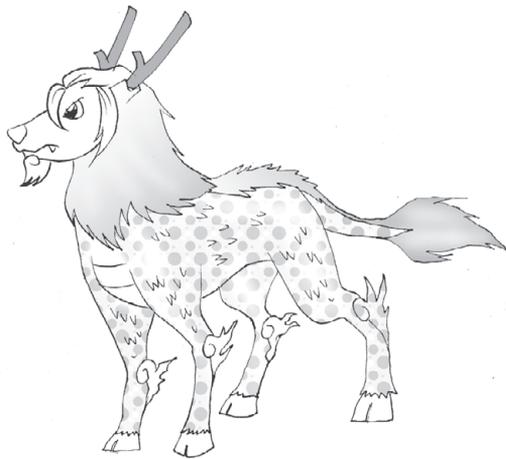
ลูกแมวवाद้า

สารบัญ

บทที่ 53 : สัตว์เลี้ยงภาพก	11
บทที่ 54 : ป่าต้องลาบ	19
บทที่ 55 : เจ้าหญิงแอนนา	27
บทที่ 56 : ยมทูตชำระบาป	36
บทที่ 57 : คำลงท้ายสุดฮิต	44
บทที่ 58 : เครื่องประดับพนิศสัตว์เลี้ยง	52
บทที่ 59 : เรื่องโรมานติก?	60
บทที่ 60 : ตึกตึก	67
บทที่ 61 : เมืองศิรินทรมุข:	75
บทที่ 62 : การศึกษาเอชอีตรอด	84
บทที่ 63 : การศึกษาเอชอีตรอด 2	92
บทที่ 64 : ปราสาทแห่งความตาย	100
บทที่ 65 : ความโง่	108
บทที่ 66 : หักชะงะของขวัญ	114
บทที่ 67 : หุ่นวิวัฒนาการ	123
บทที่ 68 : ยอดชาเมไรที่ถูกลืม	132
บทที่ 69 : เรื่องกุกกิก?	139
บทที่ 70 : ลูกแก้วพนิศวิญญาน	146

บทที่ 71 :	ความหลังของฮิละจิง	154
บทที่ 72 :	เริ่มต้นการล้างแค้น	162
บทที่ 73 :	สัตว์อสูรกาธาสุ	170
บทที่ 74 :	การตัดสินใจของฮิละจิง	178
บทที่ 75 :	เสียงกระซิบจากยมทูต	186
บทที่ 76 :	กัธธาเซิน	193
บทที่ 77 :	Kaduzeus	200
บทที่ 78 :	เป้าหมายต่อไป	208
บทที่ 79 :	มุ่งสู่หลงซาน	215
บทที่ 80 :	นิศพิทอว	221
บทที่ 81 :	ลองพีตีตี	229
บทที่ 82 :	คนเป็นทั้งสิบลอม	237
บทที่ 83 :	เค็ชธิกร	245
บทที่ 84 :	ทางไฟวิวัฒนาการ	253
บทที่ 85 :	ตัวประกัน	261
บทที่ 86 :	หักห้ามยมทูตโลกกันตร์	269
บทที่ 87 :	อาณาจักรของเซงหลง	276
ตอนพิเศษ :	แบบทดสอบใครกันนะที่ตัดเซงหลงไว	285

บทที่ 53 : สัตว์เลี้ยงกาฝาก

ซางหลงทำหน้าที่เชิงมองคิมหันต์ที่มองเธอตาค้างอย่างตกตะลึง หน้าตาสวยอย่างกับนางฟ้า แต่ดันโหดยิ่งกว่าผู้ชาย เป็นใครก็ต้องคิดว่าเธอเป็นผู้ชายอยู่แล้ว เพราะผู้ชายหน้าตาเหมือนผู้หญิงก็มีอยู่ถมไป แต่ผู้หญิงที่หน้าเหมือนผู้ชาย แถมนิสัยก็ยังหัวออกขนาดนี้ ไม่ว่าใครก็ต้องเข้าใจผิดกันทั้งนั้น

“นายอยากตายหรือไงคิมหันต์ จ้องอยู่ได้” ซางหลงดู เมื่อเห็นว่าคิมหันต์ยังคงจ้องมองเธออย่างตกตะลึงอยู่

“ข...ขอโทษครับ ก็ผมตกใจนี่นา ชื่อก็เหมือนผู้ชาย ท่าทางก็ออกจะหัวขขนาดนั้น ผมเลยคิดว่านายท่านเป็นผู้ชายนะสิครับ” คิมหันต์รีบกล่าวขอโทษ แล้วก็ลงจذبันทีต่อไป

“ว่าจะถามตั้งนานแล้วนะ นายนักข่าวจากสมาคมนักข่าวนี้มาอยู่กับน้องซางหลงได้ไงกัน?” โอเลี้ยงถามขึ้นด้วยความสงสัย เพราะก่อนหน้านี้ซางหลงยังมีที่ท่าโกรธ จนไม่อาจจะอยู่ร่วมโลกเดียวกันกับคิมหันต์ได้อยู่เลย

“จริงด้วยแถมยังเรียกน้องซางหลงว่านายท่านเหมือนกับน้องคิหลินเนะ อีกต่างหาก” ถึงขยะเปียกปิดฝาเองก็อดสงสัยไม่ได้เหมือนกัน

“ผมไม่ได้อยู่สมาคมนักข่าวแล้วครับ พวกนั้นเอาเปรียบผมมากๆ

แถมตอนนี้ผมเป็นลูกน้องของนายท่านชาวหลงอีกด้วย มีอิสระ แล้วก็มีแต่เรื่องน่าสนใจทั้งนั้นเลยล่ะครับ” คิมหันต์ตอบอย่างอารมณ์ดี ไม่คิดว่าการเป็นอิสระจากสมาคม จะมีแต่เรื่องน่าสนุกเต็มไปหมดอย่างนี้

“พูดถึงคิทธิเนะ หมอนั่นอยู่ไหนหรือ ไหนว่าชาวหลงมาที่นี่พร้อมกับคิทธิเนะไงล่ะ?” ดร่าโก้ถามขึ้นบ้าง เพราะปกติก็เห็นคิทธิเนะติดชาวหลงแจ แต่เนี่ยมองไปทางไหนก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของหนุ่มน้อยคนนั้น

“ก็นั่งอยู่นั่นไงล่ะครับ” คิมหันต์ชี้ไปยังร่างจิ้งจอกสามหางที่นั่งเอียงคอกฟังการสนทนาของพวกเขาอยู่

“หา!” ทุกคนมองตามที่คิมหันต์ชี้ แล้วต่างร้องออกมาด้วยความตกใจ “นั่นมันสัตว์เลี้ยงของท่านชางนี่นา นายมั่วหรือเปล่า!” ดอกท้อหันมาถามคิมหันต์ด้วยสีหน้าเคลือบแคลง

“เดี๋ยวลี! มีใครรู้ไหมว่าสัตว์เลี้ยงของน้องชาวหลงชื่ออะไร?” โอเลี้ยงถามขึ้นบ้าง แม้จะรู้สึกสงสัยขึ้นมาบ้างแล้ว แต่ข้อสงสัยของเขาก็กังขาที่จะเป็นไปได้อยู่ดี เพราะในเกมไม่เคยปรากฏว่ามีผู้เล่นกลายเป็นสัตว์อสูรหรือสัตว์อสูรกลายเป็นคนได้มาก่อนเลย

“ชื่อคิทธิเนะไงล่ะครับ” คิมหันต์ตอบอีกครั้ง คราวนี้ทำเอาทุกคนอ้าปากค้าง ยกเว้นซิคฟรีด เพราะเขาารู้เรื่องนี้มาจากเทพีเวริทัสแล้ว

“หมายความว่าไงกันน้องชาวหลง นี่ตั้งชื่อสัตว์เลี้ยงให้เหมือนกับชื่อคนรักเลยหรือ?” ถังขะเปี่ยกฯ ร้องถามอย่างตกอกตกใจ ไม่คิดว่าสาวน้อยท่าทางเย็นชาคนนี้จะมึมโง่แมนติกวานซึ่งกับเขาด้วย “ถึงขนาดตั้งชื่อสัตว์เลี้ยงตามชื่อคนรักแบบนี้ คงจะรักกันมากเลยสินะ”

“ใครเป็นคนรักของฉัน?” ชาวหลงถามขึ้นอย่างตกตะลึง เล่นเกมได้ไม่กี่วันดันมีคนรักโผล่มาจากไหนก็ไม่รู้

“ก็น้องคิทธิเนะไง” โอเลี้ยงตอบ มองดูท่าทางตกใจของชาวหลงอย่างงงๆ

“ใช่ อย่มาแกลังทำเป็นไม่รู้เรื่องเลยนะน้องชาวหลง พวกเรารู้หมด

แล้วว่าน้องสองคนเป็นคู่รักกัน” ถึงขยะเปียกๆ พูดอย่างจริงจัง เขามองขางหลง ด้วยสายตาน้อยใจ ไม่คิดว่าเรื่องเล็กน้อยแค่นี้เธอก็ต้องบิตบงพวกเขาด้วย

“พวกพี่บ้ารึเปล่า ฉันกับคิทธิเนะไม่ได้เป็นคู่รักกันสักหน่อย” ขางหลง หน้ามู่ยตอบ พลังสงสัยว่าอะไรทำให้คนเหล่านี้คิดไปได้ไกลถึงขนาดนั้น เธอกับคิทธิเนะดูเหมือนเป็นคู่รักกันตรงไหน ต่อให้พยายามคิดยังไงก็คิดไม่ออก

“จริงด้วย ท่านขางไม่มีวันเป็นคนรักของหมอนั่นได้หรอกค่ะ” ดอกท้อ รีบพูดขึ้นบ้าง ทำทางไม่พอใจที่ใครต่อใครพากันคิดว่าคิทธิเนะเป็นคู่รักของ ขางหลงแทนที่จะเป็นตัวเธอเอง

“ทำไมถึงจะไม่ได้ล่ะ?” สามหนุ่มถามขึ้นพร้อมกัน แม้แต่เจ้าชาย ลูกเบ็ดซี่เห่ร และคิมหันต์ก็สนใจด้วยเหมือนกัน แม้จะไม่ค่อยรู้เรื่องนักก็ตาม

“เพราะ...คิทธิเนะในร่างมนุษย์ กับจิ้งจอกสามหางที่นั่งอยู่ตรงนั้น เป็นคนคนเดียวกันนะสิ” ขางหลงตอบ

“ฮา! ก๊าก!” ทุกคนอุทานเสียงดังลั่น แม้แต่เจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่รก็ ด้วย ทำเอาเจ้าของร้านอาหารที่พวกเขานั่งคุยกันอยู่สะดุ้งโหยง พร้อมทั้ง ผายมือไปยังร่างจิ้งจอกสามหาง ซึ่งมันก็เฝ้ารับเสียงดังอย่างอารมณ์ดี

“ว่าแต่เราจะคุยกันเรื่องนี้ต่อ หรือว่ามาคุยเรื่องของเจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่รผู้น่าสงสารดีล่ะ” ขางหลงพูดขึ้น ซึ่งทุกคนรู้ว่ามันหมายถึง ขางหลง จะไม่ตอบคำถามอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกต่อไปแล้วนั่นเอง แต่อย่างน้อยข้อสงสัยเรื่องคนรักของขางหลงก็คลี่คลายไป แม้จะยังรู้สึกสงสัยอยู่ไม่น้อยว่า จิ้งจอกสามหางของขางหลงกลายเป็นมนุษย์ได้อย่างไรก็ตาม

เมื่อเจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่รได้บอกรูปพรรณสัณฐานของแม่มดลิลี่ กับ เจ้าหญิงแอนนาแล้ว ก็ได้คิมหันต์ช่วยวาดภาพเหมือนให้ทุกคนออกไปตามหาภายในเมืองสุวรรณกัน พวกเขาช่วยกันนำรูปไปถามไถ่ผู้เล่น และชาวเมืองซึ่งส่วนใหญ่เป็น NPC และเอไอจนทั่ว

“ทำไมนายต้องตามฉันมาด้วยล่ะ?” ขางหลงหันไปถามเจ้าชาย ลูกเบ็ดซี่เห่ที่กำลังเดินเตาะเตาะตามมาไม่ได้ห่างด้วยความสงสัย

“ข้าก็ไม่อยากจะตามหรือก๊าบ แต่ไม่รู้ทำไมถึงไปทางอื่นไม่ได้ นอกจากทางที่เจ้าเดินไปก๊าบ” เจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่ตอบอย่างหงุดหงิด เมื่อเดินผ่านคลองมีจอกแหนอยู่เต็ม อยากจะกระโดดลงไปใช้ใจแทบขาด ก็ลงไปไม่ได้ทำให้เขาอารมณ์เสียสุดๆ

“โหงเป็นนั่นไปได้ล่ะ?” ขางหลงถามตัวเองอย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะลองยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาเรียกดูสถานะต่างๆ ของตนเองดู

ในช่องสถานะสัตว์เลี้ยง นอกจากจะมีรูปของคิทลีเนะอยู่แล้ว ยังมีรูปของเจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่ซึ่งมีตัวหนังสือกำกับไว้ว่าสัตว์เลี้ยงกาฝากปรากฏขึ้นอีกด้วย แล้วพอกดเข้าไปดูในสถานะของเจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่ ก็กลับดูได้แค่ข้อมูลพื้นฐานเท่านั้น นอกจากนี้ขางหลงยังไม่สามารถออกคำสั่งกับเจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่ได้ นอกจากเจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่จะเต็มใจทำสิ่งต่างๆ ที่ขางหลงร้องขอเองเท่านั้น และหากเจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่ต้องการจะทำอะไรก็ต้องถามขางหลงก่อนทุกครั้งด้วยเช่นกัน

“นายเป็นสัตว์เลี้ยงกาฝากของฉันล่ะ” ขางหลงเงยหน้าบอก

“สัตว์เลี้ยงกาฝากหรือก๊าบ ทำไมก๊าบ ทำไมข้าต้องมาเป็นสัตว์เลี้ยงของเจ้าด้วยก๊าบ!” เจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่อุทานอย่างตกตะลึง

“จริงด้วย ฉันว่าอย่างน้อยต้องเป็นเบ็ดฝากมากกว่า ไม่ใช่กาฝาก” ขางหลงหัวเราะคิกกับสีหน้าบอญญไม่รับของเจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่

“ฮึ้ย แล้วข้าต้องทำตามคำสั่งของเจ้าเหมือนเจ้านั้นหรือเปล่านั้นก๊าบ?” เจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่ชี้ไปยังร่างของจิ้งจอกสามหางซึ่งเดินตามขางหลงมาไม่ห่างอย่างหงุดหงิด

“คิดว่าไม่ แต่ถึงฉันจะสั่งนายไม่ได้ แต่เวลานายจะไปไหน หรือทำอะไรก็ต้องให้ฉันอนุญาตก่อนอยู่ดี” ขางหลงว่า

“งั้นข้าจะขอไปพักว่ายน้ำเล่นในคลองนั้นนะก๊าบ!” เจ้าชายลูกเบ็ด

ซีเหร่พูดจบก็ไม่รอฟังคำตอบ เขารีบวิ่งลงไปยั้งคลองใกล้ๆ กับทางเดินทันที แต่เขาก็ต้องแปลกใจที่ขาดน้ไม่ยอมก้าวไปไหนเลย เขาจึงนึกถึงคำพูดของ ขางหลงเมื่อครู่ว่าต้องรอให้เธออนุญาตก่อน เขาจึงจะทำสิ่งๆ นั้นได้

“ช่วย อนุญาตสักทีสิก็ว่า!” เจ้าชายลูกเบ็ดซีเหร่ตะโกนใส่ขางหลง อย่างแข็งๆ

“ทีหีหี ไปสิ!” ขางหลงตอบอนุญาต เจ้าชายลูกเบ็ดซีเหร่จึงสามารถวิ่ง ไปเล่นน้ำในคลองได้

ขางหลงมองดูพฤติกรรมเบ็ดๆ ของเจ้าชายลูกเบ็ดซีเหร่แล้วอดที่จะ ขำออกมาไม่ได้ เธอเดินไปนั่งอยู่ริมคลองมองดูเจ้าชายลูกเบ็ดซีเหร่เล่นน้ำ เพราะเดินตามหาร่องรอยของแม่มดลิลี่ และเจ้าหญิงแอนนามาหลาย ชั่วโมง จนตะวันเริ่มคล้อยลงต่ำก็ยังไม่มึวี่แววว่าจะเจอ เนื่องจากเมือง สุวรรณนั้นใหญ่โต และเต็มไปด้วยผู้คน ทำให้เมืองดูคึกคักอยู่ตลอดเวลา

“ครบกำหนดเวลาในการรอฟัก ไช้ภารกิจของผู้เล่นขางหลงกำลังจะ ทำการฟักในอีก 10...9...

“เฮ้ย!” ขางหลงร้องลั่น เมื่อเสียงจากระบบแจ้งเตือน พร้อมกับกับ เจ้าไช้ที่ถูกเก็บลงกระเป๋าก็ไปเพราะความเด่นของมัน เกิดเรืองแสงสีรุ้งสว่าง จ้าขึ้น จนเล็ดลอดออกมาจากกระเป๋

ขางหลงไม่รอช้ารีบวิ่งไปยังทางออกนอกเมือง ที่เธอเห็นตอนเดิน ตามหาแม่มดลิลี่ และเจ้าหญิงแอนนาทันที เจ้าชายลูกเบ็ดซีเหร่ผู้นำส่งสาร กำลังใช้จอกแหวนอยู่เพลินๆ ร้องออกมาด้วยความตกใจ เมื่อร่างของตนพุ่งขึ้น จากน้ำตามขางหลงไป ราวกับมีเชือกที่มองไม่เห็นผูกติดร่างของทั้งคู่เอาไว้

ทิศตะวันออกของเมืองสุวรรณเป็นป่ารกครึ้ม แดมยังไม่มีผู้เล่นอยู่ แฉวๆ นี้เลยสักคน ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าแปลกใจไม่ใช่น้อย แต่เวลานี้ขางหลง ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะวิ่งเข้าไปในป่าให้ลึกกว่านี้ เพื่อให้เจ้าไช้ได้ ฟักอย่างสงบๆ แต่ก็ยังไม่วายมีผู้เล่นวิ่งตามมา เพราะเสียงร้องแหกปากของ

เจ้าชายลูกเบ็ดซีห์เหร่ที่ร้องเสียงดังลั่น แต่เมื่อเห็นว่าช่างหลงวิ่งเข้าไปในป่า ทัพนั้น ก็ไม่มีใครใจกล้าตามไปแม้แต่คนเดียว

“3...2...1 เริ่มกระบวนการฝึก” เสียงจากระบบทำให้ช่างหลงต้องหยุด แล้ววางเจ้าไข่มง ก่อนจะวิ่งไปแอบดูหลังต้นไม้ที่ยืนต้นอยู่ห่างออกไปพอควร เพราะจากประสบการณ์ตอนคิเลสึเนะทำการวิวัฒนาการครั้งแรกนั้น ทำเอาเธอต้องวิ่งหนีทะเลเพลิงร้อนแรงจนตกลงไปในเหวมาแล้ว

แสงสีรุ้งรอบเจ้าไข่มงสว่างจ้าขึ้นอีกเท่าตัว จนช่างหลง คิเลสึเนะ และเจ้าชายลูกเบ็ดซีห์เหร่ที่ยืนแอบดูอยู่หลังต้นไม้ต้องเอามือปิดตา ลำแสงสีรุ้งพุ่งเป็นเส้นตรงขึ้นไปบนท้องฟ้า ไม่นานนักก็มีบางสิ่งบางอย่างลอยลงมาตามลำแสงสีรุ้งนั้นจนมาถึงเจ้าไข่มง มันมีขนาดเท่าสุนัขพันธุ์เล็ก รูปร่างสง่างาม

“ผู้เล่นช่างหลงได้รับสัตว์ศักดิ์สิทธิ์กิเลนสีรุ้งจากโชภารกิจ เนื่องจากกิเลนสีรุ้งเป็นสัตว์ชั้นเทพสายเลือดบริสุทธิ์ จึงอาจทำให้ควบคุมได้ยากกว่าสัตว์เลี้ยงโดยทั่วไป สัตว์ศักดิ์สิทธิ์กิเลนสีรุ้งได้รับทักษะเกราะแห่งความดี”

กิเลนสีรุ้งเยื้องย่างอย่างสง่างามลงพื้น แต่ทันใดนั้นมันก็เหยียบเปลือกไข่ของตัวเองสั่นล้มหัวทิ่มทำเอาผู้ที่แอบเฝ้าลุ่มอยู่ ต่างออกอาการเอ๋อกันเป็นแถว กิเลนสีรุ้งลุกขึ้นยืนทำหูลูไปด้านหลังเพื่อฟังเสียง ดวงตาสีทองสอดส่องหาเจ้าของไปทั่ว หรือจะมองหาวามีใครเป็นมันตอนสั่นล้มหัวทิ่มหรือเปล่านั้นก็ไม่อาจทราบได้

หน้าตาของกิเลนสีรุ้งดูเหมือนกวาง ลำตัวก็เหมือนกับกวางมีเกล็ดสีเงินออกขาว มีลายสีรุ้งจางๆ อยู่บนเกล็ดแต่ละอันด้วย เขี้ยว และกีบเท้าที่เหมือนม้าของมันเป็นสีขาวยริสุทธ์ีราวกับน้ำนม หางเหมือนวัวของมันแกว่งไปมาน้อยๆ ไล่แมลงที่มารบกวนหนวด กับขนฟูๆ ที่แผงคอไล่ไปตามสันหลัง รวมถึงหางเป็นสีขาวยริสุทธ์ีราวกับปุยเมฆ

“กรุณาตั้งชื่อให้สัตว์เลี้ยงของท่านด้วยค่ะ” ระบบแจ้งบอกเมื่อช่างหลง และกิเลนสีรุ้งสบตากัน ช่างหลงมองสำรวจกิเลนสีรุ้งที่ยังคงทำหูลุ่มมองเธออย่างสงสัย ทำให้ช่างหลงนึกออกทันทีว่าจะตั้งชื่อของมันว่าอะไร

“หูลู่”

“ผู้เล่นขางหลงต้องการตั้งชื่อสัตว์เลี้ยงว่าหูลู่ ยืนยันหรือไม่?”

“ยืนยัน”

เมื่อตั้งชื่อให้กิเลนสี่รู้งเสร็จ ขางหลงก็ค่อยๆ ก้าวเดินเข้าไปหามันอย่างช้าๆ หูลู่มองขางหลงอย่างสนใจว่าเธอกำลังจะทำอะไร หญิงสาวเอื้อมมือไปยังคิระชะโลงๆ ของมัน ซึ่งยังไม่มีเขางอกขึ้นมา เพราะมันยังเด็กอยู่ หูลู่ถอยห่างออกไปสองสามก้าวอย่างหวาดระแวง แต่ขางหลงก็ยังคงไม่ยอมแพ้ เพราะเธออยากสัมผัสร่างของมันให้ได้

“หูลู่มานี่สิ” ขางหลงเรียกกิเลนสี่รู้งเบาๆ มันก็เอียงคอและกระดิกหูแต่ไม่ยอมเดินเข้าไปหา

“หูลู่หิวไหม อยากห่ม้าอะป่าว?” ขางหลงถามพลางดึงขนมออกมาจากกระเป๋าแล้วยื่นไปด้านหน้า หูลู่เดินเข้ามาดมๆ แล้วก็เมินหน้าหนีไปอย่างไม่มีไยดี

“แล้วกัน ทำไงดีละมันเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เหมือนคิตสิเนะ แต่ไม่เห็นยอมพูดกับฉันเลยสักแอะ” ขางหลงหันไปพูดกับคิตสิเนะอย่างกลุ้มอกกลุ้มใจ

“มันเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์นี้ก็อาบ ก็ต้องหยิ่งเป็นธรรมดาก็อาบ” เจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่ร้อออกมาความเห็น ขณะเดินออกมาจากหลังต้นไม้ที่เข้าไปหลบแสงเมื่อครู่ แต่เขาก็ต้องนึกเสียใจที่ไม่นำเดินออกมาเลย เพราะพอหูลู่เห็นเจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่ร้อ มันก็กระโจนเข้าใส่เขาทันที

“ก็อาบบบบ! ช่วยข้าด้วยก็อาบ!” เจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่ร้อร้องเสียงหลงเมื่อหูลู่กระโดดขึ้นคร่อมตัว แล้วอ้าปากกว้างกัมหน้าลงไปใกล้กับคอหอยของเขา

“หูลู่หยุดนะ!” ขางหลงตกใจ รีบวิ่งไปอุ้มหูลู่ออกมาจากร่างของเจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่ร้อที่ผ้าพันคอหลุดล้วย จนทำให้เห็นสร้อยเส้นหนึ่งมีจี๊เป็นแหวนประดับอัญมณีสีฟ้าสดใส

“นั่นอะไรนะ?” ขางหลงถาม พร้อมทั้งชี้มือไปจี้ห้อยคอที่เจ้าชาย

ลูกเบ็ดซีเห่รสวมอยู่ มืออีกข้างยังจับหูลู่ที่ตื้นสุดแรงเอาไว้แน่น

“ทื่อ...แหวนนี้หรือก๊าบ? มันเป็นแหวนที่เจ้าหญิงแอนนามอบให้ข้าก๊าบ” เจ้าชายลูกเบ็ดซีเห่รตอบ ขณะพันผ้าพันคอเข้าที่

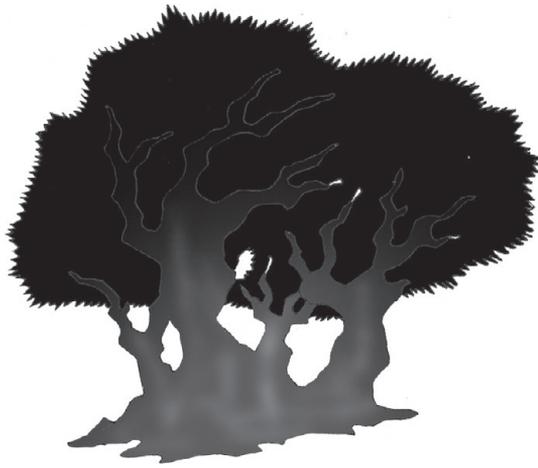
“ทำมาจากอะไรหรือ?” ขางหลงถามอีก เพราะเห็นว่าหูลู่สนใจอัญมณีนั่นมาก

“อัญมณีธาตุน้ำธรรมดาๆ เองก๊าบ” เจ้าชายลูกเบ็ดซีเห่รตอบ ทำให้ขางหลงรู้แล้วว่าทำไมหูลู่ถึงกระโจนเข้าไปเจ้าชายลูกเบ็ดซีเห่ร

“อือฮิ อย่างนี้เเอง แกกินอัญมณีธาตุนั้นอาหารลึนะหูลู่” ขางหลงก้มลงมองกิเลนสีรุ้งที่ตื่นจนหมดแรงอยู่บนटक

“เฮ เข้าไปเลยพวกเรา ในนั้นต้องมีอะไรดีๆ แน่นอน!” เสียงผู้เล่นดังแว่วมาจากข้างนอกป่า ทำให้ขางหลงสะดุ้งโหยง

“แผ่นกันหะอะ!” ขางหลงหันไปบอกคิตลีเนะ และเจ้าชายลูกเบ็ดซีเห่ร ส่วนตัวเองก็อุ้มเจ้าหูลู่ขึ้นแล้วออกเดินลึกเข้าไปในป่า เพื่อหลบผู้เล่นที่กำลังกรูกันเข้ามา เพราะเห็นลำแสงสีรุ้งพุ่งขึ้นท้องฟ้าไปเมื่อครู่ โดยไม่ได้เอะใจเลยว่ามီးอะไรอยู่ข้างในป่านั้น

บทที่ 54 : ป่าต้องสาป

ตืดๆ...ตืดๆ...

“ว่าไงซิคฟรีด” ขางหลงกดรีบบโทรศัพท์ ทว่าสายตาไม่ได้ละไปจากต้นไม้รอบตัวเลยแม้แต่น้อย เพราะพวกมันดูแปลกประหลาดและราวกับจะขยับได้อยู่เรื่อย

“พวกผมมารวมพลกันที่เดิมตั้งนานแล้ว ขางหลงอยู่ที่ไหนหรือครับ?” ซิคฟรีดถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง

“พวกฉันอยู่ในป่าทางทิศตะวันออกของเมืองสุวรรณ ตอนนี้อากำลังหาทางออกไปอยู่ แต่เดินเท่าไรก็หาทางออกไม่เจอเสียที” ขางหลงบอก เธอสังเกตเห็นไม้เหล่านั้นตั้งแต่ที่เดินเข้ามา พบว่ามันมักขยับเขยื้อนราวกับต้องลมแรงทุกครั้งเมื่อเธอเดินผ่าน

“นายท่านครับ ป่าทางทิศตะวันออกของเมืองสุวรรณเป็นป่าต้องสาปนะ นายท่านเข้าไปได้ไงกัน!” คิมหันต์ร้องลั่นแทรกเข้ามา ทำเอาทุกคนแม้แต่เจ้าชายลูกเป็ดขี้ไหร่สะดุ้ง

“จริงด้วยก๊าบ ข้าลืมนี่ไปเลยว่าป่านี้นั้นเป็นป่าต้องสาปก๊าบ ตอนที่เราเดินเข้ามาจึงไม่พบเจอใครเลยยังงี้ละก๊าบ!” เจ้าชายลูกเป็ดขี้ไหร่อุทานออก

มาเสียงดังเมื่อนึกขึ้นได้

“แล้วพวกนายจะตามเข้ามาไหมล่ะ?” ขางหลงถาม ในใจกำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่

“ผมจะไปด้วย ขางหลงช่วยรออยู่ที่เดิมก่อนอย่างเพิ่งไปไหนนะครับ!” ชิคฟรีดตอบทันทีโดยไม่ต้องคิด

“ผมก็อยากจะขอตามไปทำข่าวด้วยครับ ถ้านายท่านอนุญาต” คิมหันต์ว่า

“ดอกท้อก็จะไปหาท่านขางด้วยค่ะ!” ดอกท้อตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“พวกพี่ก็เหมือนกัน!” โอเลี้ยงพูด ถังชยะเปียกฯ พยักหน้า

“ฉันกับหางไฟก็จะไปด้วย!” ดราโก้เองก็ด้วย

“แหมคึกคักกันจังนะ รีบมาล่ะฉันจะรอ” ขางหลงว่าแล้วกวาดสายไป อดดีใจไม่ได้ที่เพื่อนๆ ของเธอมีน้ำใจ และไม่หวาดกลัวภัยอันตรายใดๆ ที่จะเกิดกับตนเองเลย

“จะนั่งรอตรงนี่จริงๆ หรือ ข้าว่ามันวังเวงน่ากลัวนะก๊าบ” เจ้าชายลูกเบ็ดซีเหร่เดินเข้ามาหาขางหลง ที่นั่งลงบนพื้นหญ้าเพื่อรอคอยเพื่อนๆ เข้ามาสวมทาบ

“อัญเชิญเดวีจิ้ง” ขางหลงพูด วิญญาณของเดวีจิ้งก็พุ่งพรวดออกมาจากป้ายวิญญาณ หลังจากเข้าไปนอนเล่นในป้ายวิญญาณมาหนึ่งวันเต็มๆ

“ก๊าบบ! ผีหลอกก๊าบ” เจ้าชายลูกเบ็ดซีเหร่ร้องลั่น มองร่างกึ่งโปร่งแสงของเดวีจิ้งที่จะเป็นแบบนี้ทุกครั้งเมื่อถูกเชิญ ก่อนที่เจ้าตัวจะทำการล่องหนไปเอง

“แหกปากเข้าไป ว่าแต่เจ้าเชิญข้าออกมาทำไม กำลังฝันหวานอยู่เลย!” เดวีจิ้งที่อยู่ในอารมณ์หงุดหงิดเพราะถูกปลุกให้ตื่น โวยวายขึ้นมาทันที

“ช่วยไปสำรวจป่ารอบพวกเราได้ไหมเดวีจิ้ง ฉันไม่อยากจะคิดสิเนะไป เพราะกลัวว่าจะหลงทาง” ขางหลงถาม ไม่สนใจอาการวิงวอนกำเริบ

ของฟือตีตราซาโจรสลัด

“ป่านี่ไม่ธรรมดา นะ” เดวีจั่งมองไปรอบๆ แล้วพุดออกมา

“อือฮิ... มันเป็นป่าต้องสาป ฉันทพยายามเดินทางออกมาพักหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังหาไม่เจอเลย” ขางหลงบอก ทำให้เดวีจั่งขมวดคิ้ว

“ข้าไม่เคยได้ยินว่ามีป่าต้องสาปอยู่ที่เกาะแห่งนี้เลยนะ” เดวีจั่งมองไปรอบๆ ด้วยความสงสัยอีกครั้ง

“จริงรึ ถ้ามันนั้นก็เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนะสิ เจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่ นายรู้ไหมว่าป่าต้องสาปนี้มีมานานเท่าไรแล้ว?” ขางหลงหันไปถามเจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่ที่นั่นอยู่ข้างๆ

“เจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่! ชื่อไรวะ โคตรฮาเลย ฮ่าๆๆๆ” เดวีจั่งหัวเราะเสียงดังลั่นอย่างไม่เกรงใจใครทั้งนั้น ทำเอาเจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่อยากจะลุกขึ้นกระโดดถีบเข้าสักที แต่ติดตรงที่เดวีจั่งเป็นผี ถึงจะถีบไปก็ไม่โดนอยู่ดี จึงได้แต่ทำปากสั่นกึกกักด้วยความโกรธ

“ชื่อเจ้าก็ตกลงเหมือนกันแหละก๊าบ ผีอะไรชื่อเดวีจั่งข้าละอยากจะฮา กลิ้ง ก๊าบ ก๊าบๆๆๆ” เจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่กล่าวทั้บถมเดวีจั่งบ้าง ทำเอาเขาหัวเราะคังไบหน้าที่กำลังสนุกสนานกลับบึ้งตึงขึ้นอย่างกะทันหัน และเหม่มองเป็นคู่อริอย่างเอาเรื่อง

“ว่าไงนะ ไอ้เบ็ดปากเสียเดี่ยวจับทำเบ็ดอย่างชะเลยนี่!” เดวีจั่งทำเสียงดุ ทำให้เจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่รีบไปหลบอยู่ด้านหลังขางหลงด้วยความหวาดกลัว

“เจียบนาเดวีจั่ง ว่าไฉนนายพอรู้ไหมเจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่?” ขางหลงดูเดวีจั่ง ก่อนจะหันกลับไปถามเจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่ซ้ำอีกครั้ง

“มีหลังจากเข้ามาที่นี้ได้ไม่นานก๊าบ!” เจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่ตอบ ไม่ยอมออกมาจากด้านหลังของขางหลง เพราะกลัวจะโดนเดวีจั่งจับทำเบ็ดอย่าง

“งั้นก็เข้าค้ำนะ” ขางหลงว่า ทำให้เจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่มองเธออย่างสงสัย

“เข้าเค้าอะไรก็บ้าง?” เจ้าชายลูกเบ็ดชี้เท้าถามเพราะตามความคิดของช่างหลงไม่ทัน

“ก็เข้าเค้าว่าแม่มดลิลี่ และเจ้าหญิงแอนนาอาจจะอยู่ตรงไหนสักแห่งในป่าต้องสาปนี่ไงละ”

พวกผู้เล่นที่รวมกลุ่มกันเข้ามาตามหาที่มาของแสงสีรุ้งที่พวกเขาเห็นตอนอยู่ในเมือง ต่างถูกต้นไม้ของป่าต้องสาปปิดทางออก จนขวัญผวาทั้งเป็นแถว หลายคนเกิดอาการการคลุ้มคลั่งแล้ววิ่งไปคนละทิศทาง ทั้งที่ในป่านี้ไม่มีสัตว์สูรออกมาโจมตีพวกเขาเลยแม้แต่ตัวยี่ แต่ที่พวกเขากลัวกันจนขนหัวลุกนั่น เป็นเพราะข่าวลือที่ว่าตอนกลางคืนป่านี้จะเต็มไปด้วยผีดิบ ซึ่งเป็นคนที่หลงเข้ามาในป่านี้แล้วหาทางออกไปไม่ได้นั่นเอง

กลุ่มของซิคฟรีดยืนพร้อมหน้ากันอยู่ตรงทางเข้าป่า พวกเขานำเชือกมาผูกติดร่างของแต่ละคนเอาไว้เพื่อกันไม่ให้หลงกันไปคนละทาง เมื่อได้ยินเสียงผู้เล่นร้องระงมดังมาจากในป่าก็ทำให้เกิดอาการปอดๆ ไปเหมือนกัน

“เอาไงดีคะ?” ดอกท้อถามเสียงสั่น ชักเริ่มไม่แน่ใจว่าจะเข้าไปในป่านี้จริงหรือเปล่า

“เรารีบปากกับช่างหลงไปแล้ว ยังไงๆ ก็ต้องเข้าไป” ซิคฟรีดกล่าวน้ำเสียงหนักแน่น ไม่สนใจเสียงหวีดร้องด้วยความหวาดกลัวของบรรดาผู้เล่นที่หลงทางอยู่ในป่าต้องสาปเลยแม้แต่ตัวยี่

“แห่มเจ้านี้ใจถึงดีนะ งั้นข้าจะนำทางให้เอง” เสียงของใครคนหนึ่งดังออกมาจากในป่า ทำเอาพวกเขาตกใจรีบหันไปดู คิมหันต์ก็กระซบกลิ้งในมือแน่น เตรียมถ่ายชอตสำคัญนี้เอาไว้

“เดี๋ยง!” โอเลี้ยง และถึงขยะเปียกๆ อุทานขึ้นพร้อมกันเมื่อเห็นว่าใครเป็นคนพูด

“หือเดี๋ยงหรือ? ที่เป็นผีของช่างหลงนั่นนะ” ดร่าโก้อุทานออกมาอย่างตกใจ ทำให้ทุกคนต่างสังเกตเดี๋ยงกันใหญ่

เดวีจึงเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวซีด ผมยาวสลวยสีดำลับ
ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย สวมชุดแบบเดียวกันกับช่างหลง ร่างกายของเขา
เป็นกิ่งโปร่งแสง ทำให้มองเห็นได้ แต่ไม่ชัดเจนเท่าไรนัก

“ข้าเป็นผีแล้วมันหนักหัวใครหา?” เดวีจึงว่า พลองมองกราดไปทั่ว
ทุกคนอย่างอารมณ์เสียว

“เดวีจึงมาอยู่ที่นี่ได้ไง แล้วน้องช่างหลงล่ะ?” โอเลี้ยงถามขึ้นเพื่อ
เปลี่ยนประเด็น เพราะกลัวเดวีจึงโกรธจนเข้ามาหักคอพวกเขา แทนที่จะ
นำทางไปหาช่างหลง

“ข้าออกมาลาดตระเวนพื้นที่ตามที่แม่หนูสั่ง ก็พอดีได้ยินพวกเจ้าพูด
ถึงนาง โชคดีไปนะที่นางยังไม่ไปไกลเกินระยะห้าสิบลเมตร ไม่อย่างนั้นพวก
เจ้าก็ต้องตามหานางเองนั่นแหละ” เดวีจึงตอบ

“นั่นคุณก็จะนำเราไปหาช่างหลงใช่ไหมครับ?” ชิคพรีตถามขึ้นอย่าง
ยินดี

“แน่ละ ข้าจะนำพวกเจ้าไปไหนได้อีกล่ะ ตามมาเลย บอกไว้ก่อนนะ
การตามข้าให้ทันต้องใช้ความเร็วพอสมควร หากมัวแต่ชักช้าพวกเจ้าหลง
ทางแน่!” เดวีจึงกล่าวเตือนจบ เขาก็พุ่งร่างเข้าไปในป่าต้องสาปทันที พวก
ชิคพรีตรีบตามไปทันทีเช่นกัน แต่ปัญหาของพวกเขาก็คือคิมหันต์ที่ทักษะ
เคลื่อนที่เร็วต่ำมาก จึงทำให้โอเลี้ยงและถังขยะเปียกๆ ต้องช่วยหิ้วบีกวิ่งไป
ไม่อย่างนั้นคงตามเดวีจึงไม่ทัน

ไม่นานนักพวกเขาก็มาถึงโรงโหล่งเล็กๆ ซึ่งมีช่างหลง คิทสีเนะ
เจ้าชายลูกเบ็ดชี้ห่อ และตัวอะไรไม่รู้นอนอยู่บนตักของช่างหลง พวกเขารีบ
แก้เชือกที่มีดร่างตนเองติดกับคนอื่นๆ เพื่อกันหลงทางออก ขณะที่เดวีจึง
เข้าไปรายงานสภาพป่าห้าสิบลเมตรรอบทิศทางให้ช่างหลงฟัง

“มีคนใช้เวทมนตร์ทำให้ป่าแห่งนี้กลายเป็นป่าที่สามารถเคลื่อนไหวได้
ดักผู้คนที่หลงเข้ามาไม่ให้ออกไป เมื่อหาทางออกจนหมดเรี่ยวแรงแล้ว จะมี
เส้นทางหนึ่งเปิดออก ข้าไม่รู้ว่ามันจะพาไปยังที่ใด แต่ถ้าพวกเราสู่มเดินกัน

ไปสักพัก เส้นทางนั้นน่าจะเปิดให้พวกเราเหมือนกัน” เดวีจั่งรายงาน

กลุ่มของซางหลงออกเดินทางอีกครั้ง โดยที่ทุกคนเกาะกลุ่มกันไว้ อย่างเหนียวแน่นหนึบ เพราะไม่ต้องการจะหลงกันไปคนละทิศทาง ไม่มีทางหนึ่งชั่วโมงดวงอาทิตย์ก็ลับขอบฟ้าไปอย่างสมบูรณ์ โชคดีที่มีคนรอบคอบอยู่ในกลุ่มนี้มาก ทำให้ต่างจับตาคบไฟออกมาส่องทางเดินกันต่อได้ ส่วนซางหลงนั้นไม่ต้องพูดถึง เพราะเธอไม่มีของพวกนั้นติดตัวมาเลยสักชิ้น

“ทำไมเราเดินกันมาตั้งนานแล้ว ทางที่เดวีจั่งว่าถึงยังไม่เปิดให้พวกเราอีกล่ะ?” โอเลี้ยงถามขึ้นอย่างสงสัย ขณะที่ทุกคนหยุดทางเดินที่พักรวม

“อาจเป็นเพราะพวกเรามีภารกิจติดตัวอยู่ก็ได้นะ” ซางหลงบอก เมื่อจุดไฟให้กับกองไฟของค่ายพักได้อย่างรวดเร็ว เพราะใช้คิทธิเนะ

“เกี่ยวอะไรกับภารกิจของข้าก็อาบ?” เจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่ถามขึ้น

“จริงด้วย!” ทุกคนต่างถามออกมาด้วยความสงสัย

“ถ้าการคาดเดาของฉันถูกต้อง ที่นี้ น่าจะเป็นที่ที่แม่มดลิลี่ใช้ซ่อนตัวเองกับเจ้าหญิงแอนนาไว้อย่างล่ะ” ซางหลงตอบ ทำให้ทุกคนเริ่มจุกคิด เจ้าชายลูกเบ็ดชี้เหร่เองถึงแม้จะได้ยินซางหลงบอกเรื่องนี้ไปทีหนึ่งแล้ว แต่เขาเองก็ยังไม่อยากจะเชื่อนัก

“อาจเป็นไปได้นะ เพราะเดวีจั่งก็บอกเองว่าป่าแห่งนี้ถูกเวทมนตร์ทำให้เป็นแบบนี้” ชิคพรีตเห็นด้วย

“ว่าแต่พวกนายมีอิทธิฤทธิ์ไหม เจ้าทูลูของฉันทิวจนเป็นลมไปแล้วอะ” ซางหลงเอ่ยปากถาม เพราะเธอจนปัญญาจะไปหาอิทธิฤทธิ์ในป่าต้องสาปแห่งนี้

“ทูลู?” ทุกคนถามขึ้นพร้อมกันอีกครั้ง

“อือฮี้ ทูลู ลัทธิเลี้ยงของตัวเอง เพิ่งพักออกมาจากไซ่ภารกิจเมื่อไม่นานนี้เอง” ซางหลงตอบ พร้อมกับชี้ไปที่ร่างกิเลนสีรุ้งที่นอนหมดแรงอยู่บนร่างของคิทธิเนะ

“ว้าว! โช้ของน้องซางหลงฟักเป็นกิเลนหรือนี่” โอเลี้ยงร้องออกมาอย่างอัศจรรย์ใจ เพราะตั้งแต่เล่นเกมมาก็เพิ่งเคยเห็นกิเลนตัวเป็นๆ นี้แหละ

“มีแต่ของแปลกๆ ทั้งนั้นเลยนะซางหลงเนี่ย” ดรากัวร์ พลังหยิบชิ้นเนื้อออกมาจากกล่องเก็บวัตถุสิบส่งให้เจ้าหางไฟ

“เฮ้ยนี่พี่มีแค่สองสามก้อนเอง เป็นขนาดกลางกับขนาดเล็ก” ถึงขยะเปียกฯ ส่งอัญมณีธาตุหลากหลายสีที่เขามิให้กับซางหลง

“ขอบคุณพี่ถึง ฉันจะจ่ายเงินชดเชยให้นะ” ซางหลงรีบรับไปอย่างยินดี

“ไม่ต้อง ไม่ต้อง แค่น้องซางหลงรับผิดชอบปากท้องของพี่สักสองสามมื้อก็พอแล้ว” ถึงขยะเปียกฯ รีบบอก เพราะเขาติดใจรสอาหารจากกรวยแห่งความอุดมสมบูรณ์เอามากๆ นั่นเอง

“โห ไม่เห็นแก่กินเลยนะไอ้ถึง เฮ้ยนี่น้องซางหลง พี่มีก้อนใหญ่ก้อนหนึ่ง กับก้อนเล็กๆ อีก 5 ก้อน” โอเลี้ยงยื่นอัญมณีธาตุของตนให้ซางหลงเช่นกัน

“ขอบคุณพี่โอ แล้วพี่โออยากได้ของตอบแทนเป็นอะไรหรือ?” ซางหลงรับอัญมณีธาตุมาจากโอเลี้ยง แล้วเอ่ยถามขึ้น

“พี่ไม่อยากได้อะไรหรอก อยู่กับน้องซางหลงพวกพี่ก็กำไรมากแล้ว” โอเลี้ยงตอบ พลังนึกไปถึงภารกิจที่ได้ทำร่วมกันเมื่อครั้งที่แล้ว มูลค่าของมันเมื่อเทียบกับอัญมณีธาตุไม่ก็ก้อนที่เขาให้ไปถือว่าเล็กน้อยมาก

“พูดแล้วห้ามคินค่านะพี่โอ” ซางหลงรีบพูด พลังหัวเราะเบาๆ ไปด้วย

“เหอะๆ ไม่หรอก น้องซางหลงเป็นตัวนำโชคของพี่อยู่แล้วนี่นา แค่นี้มันเรื่องเล็กน้อย” โอเลี้ยงกล่าว พลังหัวเราะร่า

“อะนะ...” ซางหลงทำหน้าที่มู๋ใส่โอเลี้ยง จากนั้นจึงลุกขึ้นเดินไปหาคิทลีเนะ และหลูที่นอนหมอบอยู่ข้างกระโจมของเธอ

เมื่อได้กลิ่นอัญมณีธาตุหูลู่ก็ชูคอขึ้นทันที ชางหลงวางอัญมณีธาตุขนาดกลางก้อนหนึ่งลงบนพื้นที่มีผ้าสะอาดรองรับ หูลู่ก็เข้ามาดมๆ และกัดกินอัญมณีธาตุอย่างเอร็ดอร่อย เมื่อกินหมดแล้วมันก็หันมามองชางหลงด้วยสายตาอ่อนวอน รวากับต้องการจะกินอีก ชางหลงจึงวางอัญมณีธาตุขนาดเล็กลงไปอีก 2 ก้อน หูลู่ก็จัดการจมนเรียบภายในเวลาเพียงไม่นาน

“เก็บที่พักด่วน มีผีดิบมุ่งมาทางนี้จำนวนมาก!” เดวีจิ้งลอยละล่องหน้าตาตื่นเข้ามาบอก ทำเอาทุกคนสะดุ้งโหยงหันไปมองเขากันเป็นตาเดียว

“ผีดิบ?” ชางหลงทวนคำ ส่งอัญมณีธาตุขนาดเล็กให้หูลู่ไปอีกก้อนหนึ่ง

“ใช่ผีดิบ ไม่ใช่ใช่ดิบ! อย่ามัวทำใจเย็นเช่พวกมันมีระดับคละกัน ตั้งแต่สามสิบต้นๆ ไปจนถึงหกสิบกว่าๆ เลยนะ” เดวีจิ้งย้ำ เมื่อเห็นว่าทุกคนยินเอออกันไปหมด

เมื่อเดวีจิ้งย้ำครั้งที่สอง พวกเขาต่างก็รีบเก็บที่พักกันเป็นการด่วน แต่ยังไม่ทันที่จะได้เตรียมตัวเตรียมใจกันเท่าไร เสียงร้องโหยหวนเหมือนกระป๋องโดนเชือดก็ดังลั่นป่าขึ้นรอบทิศทาง ทุกคนต่างกำอาวุธคู่กายเอาไว้ในมือแน่น เจ้าชายลูกเบ็ดซี่เห่ร์ คิมหันต์ และหูลู่อยู่ตรงกลางระหว่างเพื่อนๆ และกองไฟ ส่วนหางไฟยังเกาะหลังนายของมันแน่นหนึบเช่นเดิม

บทที่ 55 : เจ้าหญิงแอนนา

ฮือออ แฮ่...

เสียงร้องครวญครางของบางสิ่งใกล้เข้ามาเรื่อยๆ และหยุดลงเมื่อพวกมันถูกแสงสว่างจากกองไฟ ผิวหนังของพวกมันมีสีเทาซีดๆ เลื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง ดวงตาสีดำลึกโหล ฟันและเล็บดำสนิท ทำเอาช่างหลงนึกถึงผู้เฒ่าอันขึ้นมาแวบหนึ่ง แต่ผู้เฒ่าอันก็ยังไม่น่ากลัวถึงขนาดนี้

“แม่เจ้า! นายท่านครับ ผมยังไม่อยากตายที่นี่นะ” คิมหันต์ร้องบอกช่างหลงเสียงสั่น เมื่อเห็นเหล่าผีดิบนับร้อยๆ ตัวเดินเข้ามารายล้อมพวกเขาเอาไว้

“หมดจากภารกิจนี้ฉันจะเคี้ยวนายให้หนักเลยคิมหันต์ โขคดีที่มีพวกพี่ถึง กับซิคฟรีดอยู่ด้วยนะ ไม่งั้นลำพังฉันคงปกป้องนายไม่ได้ตลอดหรอก” ช่างหลงหันไปบอกลูกน้องของเธออย่างแข็งใจ ไม่คิดว่าผู้เล่นอาชีพนักข่าวจะอ่อนแอถึงขนาดนี้

“หา นายท่านจะให้ผมสู้ด้วยหรือ อย่างนี้ผมก็ทำข่าวไม่ได้นะลิ!” คิมหันต์ถามอย่างตกใจ ถ้าให้เขาสู้ด้วยจะเอาเวลาที่ไหนไปถ่ายรูปและจด

บันทึกเล่ม

“ทำได้อลิถ่านายเก่งพอ” ขางหลงว่า น้ำเสียงไม่ทุกซักร้อน

“ดูเหมือนมันจะไม่กล้าเข้ามาใกล้แสงไฟนะ” โอลีถ่านออกความเห็น
ทุกคนต่างพยักหน้าเห็นด้วย

“ดูสิข้างหน้านั้น มีทางเดินกว้างด้วยนะ อาจจะนำเราออกไปจากป่า
ก็เป็นได้” ดร่าโก้ชี้ให้ทุกคนดู จากข้อมูลของเดวีจิ้ง พบว่าทางเดินนั้นเชื่อม
ต่อไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะเป็นกระท่อมเล็กๆ หลังหนึ่ง

“นั่นเราก็ต้องฝ่าพวกมันไปสินะคะ” ดอกท้อว่า

“แล้วก็ต้องใช้ไฟด้วย!” ถึงขยะเปียกฯ พุดมองไปยังดอกท้อ ซึ่ง
เตรียมพร้อมอยู่แล้ว

“เรื่องไฟไม่ต้องห่วงหรอก มีคนและสัตว์เลี้ยงที่ใช้ไฟได้ตั้งเยอะ
นี่นา” ดร่าโก้พุดพลงตึงเจ้าหางไฟออกมาจากหลังของตนเอง เพื่อเผชิญศึก
ครั้งแรกในชีวิตของมัน

“คิดสิเนะ ขอไฟลูกใหญ่ๆ เลยนะ” ขางหลงหันไปบอกสัตว์เลี้ยงคู่ใจ
ของตนเอง มันพยักหน้ารับอย่างรู้งาน แล้วอ้าปากพ่นไฟสีทองลูกใหญ่ออก
มา ทำเอาเหล่าฟีดิบกรีดร้อง และแตกกระเจิงไปคนละทาง ลูกไฟสีทองของ
คิดสิเนะยังลามไปติดต้นไม้จนไฟลุกท่วมขึ้นอย่างรวดเร็ว

“โห ไฟของน้องเอ๊ย ของคิดสิเนะนี่สุดยอดไปเลยนะ!” ถึงขยะเปียกฯ
กล่าวชมด้วยความรู้สึกที่

“ซิ! ไฟของฉันก็ไม่ค่อยหน้าหรอกนะ ถึงจะไม่ใช้สีทองก็เถอะ” ดอกท้อ
กล่าวอย่างฉุนๆ พร้อมทั้งปาลูกบอลเพลิงเพื่อเปิดทางไปยังด้านหลังของฝูง
ฟีดิบให้ได้

“เผาป่าไปเลยดีไหม ยังไงๆ เดียวมันก็ฟื้นตัวได้เองอยู่ดี” ดร่าโก้บอก
ขณะมองดูหางไฟเอหาของตัวเองไปเผาศีรษะของฟีดิบทีละตัวอย่าง
สนุกสนาน

“ความคิดดีนะ ทะเลเพลิง!” ขางหลงเห็นด้วยและเรียกใช้ทักษะจาก

เนตรแห่งไฟ ที่ติดอยู่บนใบดาบแห่งจอมราชันย์บ้าง

เปลวไฟพวยพุ่งออกมาจากเนตรแห่งไฟตรงเข้าไปพื้นหญ้าเบื้องหน้า
กินพื้นที่ไปเป็นบริเวณกว้าง เพียงพริบตาเดียวทะเลเพลิงของซางหลงก็กลืน
กินไฟของดอกท้อและคิทธิเนะ และลามติดต้นไม้แถวนั้นจนกลายเป็นไฟป่า
ลุกโชติช่วงและร้อนแรง

“ทำอะไรของเจ้าก็๊บบ แบบนี้เราก็ตายด้วยสิก็๊บบ!” เจ้าชายลูกเบ็ด
ชีเหร่โวยวายลั่น กลั้วว่างานนี้จะไต่กลายเป็นเบ็ดอย่างเช่นเดี๋ยวจึงแน่แล้ว

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ร้องโวยวายเป็นผีดิบพวกนั้นไปได้!” ซางหลง
นึกเข้ากับท่าทีของเจ้าชายลูกเบ็ดชีเหร่ ที่ไม่มีอะไรเหมือนกับเจ้าชายดึกใน
นิทานก่อนนอนที่เขาเล่าให้ฟังเลยแม้แต่บ่อย

“นายท่านครับ เล่นเฆาะทางออกแล้วเราจะออกไปกันยังงีละครับ?”
คิมหันต์ร้องถามอย่างตื่นตระหนก เพราะรอบตัวพวกเขาในตอนนี้อยู่ล้อมไป
ด้วยทะเลเพลิงอันร้อนแรงหมดแล้ว

“รอให้พวกผีดิบโดนเฆาะตายไปอีกหน่อยค่อยออกเดินทางดีไหมครับ
ซางหลง” ซิคฟรีดกล่าวถาม ทำให้ทุกคนพยักหน้าเห็นด้วย เพราะว่าผีดิบที่
รายล้อมพวกเขาอยู่นั้นมีมากเหลือเกิน

ไม่นานนัก เมื่อจำนวนผีดิบลดลงไปมากแล้ว ซางหลงก็ใช้ทักษะ
ปรากราอัคคี จากเนตรแห่งไฟเปิดเส้นทางไปยังทางเดินที่นำไปสู่กระท่อม
หลังหนึ่ง ซึ่งทุกคนต่างคาดการณ์ว่า น่าจะเป็นที่อยู่ของแม่มดลิลี่ และ
เจ้าหญิงแอนนา

กระท่อมหลังน้อยปรากฏแก่สายตาของซางหลง และเพื่อนๆ เมื่อใช้
เวลาเดินทางอยู่สักพัก แม้ออบด้านจะถูกทะเลเพลิงเฆาะลาญจนเสียหาย
หนัก แต่กระท่อมหลังนั้นก็กลับไม่เป็นอะไรเลย ทำให้ทุกคนต่างเชื่อว่าต้องมี
เวทมนตร์ที่แข็งแกร่งคุ้มครองมันอยู่อย่างแน่นอน คิมหันต์ที่ถูกสั่งให้อุ้มหูลู่
ตามมา ก็วางหูลู่ลงด้วยร่างกายอันแสนจะบอบช้ำ เพราะหูลู่มันทั้งคืน

ทั้งเตะ ทั้งถีบ แดมยังกัดอีกต่างหาก จากนั้นเขาก็ยกกล่องขึ้นมาถ่ายรูป กระทั่งเอามาไว้ เพื่อเป็นการประมวลภาพภารกิจนี้

เมื่อทุกคนเดินไปเกือบถึงตัวกระท่อมแล้ว จู่ๆ ประตูกระท่อมก็เปิดออกมา ปรากฏร่างหญิงสาวหน้าตาตางตางเดินออกมาจากกระท่อมนั้น เธอส่งยิ้มหวานโพรยเสน่ห์ให้กับทุกคน ก่อนจะเอ่ยถามเสียงเบาราวกระซิบว่า “พวกท่านมาทำอะไรดีที่นี่กันคะ...”

ดราโก้ โอเลียง คิมหันต์ และดัชชยะเปียกฯ จ้องมองร่างนั้นราวกับต้องมนตร์ ดอกท้อ และช่างหลงนั้นไม่ได้รับผลกระทบอะไรเลยเพราะเป็นผู้หญิงเหมือนกัน ซิคฟรีดที่พอรู้ว่าหญิงสาวคนนั้นใช้มนตร์มหาเสน่ห์ก็รีบเบือนหน้าหนี ไม่มองสบตาเธอเพื่อป้องกันไม่让自己ตกอยู่ในมนตร์สะกดนั้นได้อย่างทันท้วงที ส่วนบรรดาสัตว์เลี้ยงต่างก็ซู่คำรามใส่หญิงสาวคนนั้นกันไม่ได้หยุด แม้แต่หูลู่ที่นิ่งเงียบมาตลอดทางก็ด้วย

‘นางเป็นแม่มด’ เดวิดจึงที่กลับไปล่องหนแล้วกล่าวกับช่างหลง

‘นายท่านขอรับ ข้าสัมผัสได้ว่านางอันตรายมาก!’ คิทสินะเองก็บอกกับช่างหลงอย่างเป็นทางการเช่นกัน เจ้าชายลูกเบ็ดขี้ไหร่ดูเหมือนจะไม่ยอมพูดยอมจาและยืนหลบอยู่ด้านหลังของช่างหลงตลอดเวลา

“เรามาตามหาคน ไม่ทราบที่ท่านพอจะรู้จักเขาบ้างรีเปล่า?” ช่างหลงเอ่ยปากถามอย่างไม่กลัวเกรง พร้อมทั้งเดินไปยืนประจันหน้ากับหญิงสาวคนนั้น

“ฮืม ใครกันหรือที่ท่านตามหา หรือว่าเป็นคนรักของท่านละ คิกๆ” หญิงสาวคนนั้นละลายตาจากหนุ่มๆ มามองช่างหลง พร้อมทั้งยกมือขวาๆ ขึ้นลูบแก้มของช่างหลงอย่างแผ่วเบา

“เจ้าหญิงแอนนา” ช่างหลงตอบ ทำให้หญิงสาวที่กำลังเพลินกับการหยอกเข้าช่างหลงชะงัก แล้วถอยห่างออกไปทันที

“เจ้าเป็นใครกันรี พ่อหนุ่มรูปงาม...” หญิงสาวถาม พลางมองช่างหลงอย่างพิจารณา

“เป็นเพื่อนกับเจ้าชายดึกโง่งละ” ขางหลงตอบ หนุ่มๆ ที่ถูกมนตร์มหาเสน่ห์ต่างสะบัดศิระไส่ความมึนงงเมื่อมนตร์ถูกถอนออกเพราะหญิงสาวนางนั้นเสียสมาธิไป

“ไหนล่ะเขาน่ะ?” หญิงสาวถามน้ำเสียงแข็งกร้าวขึ้นเล็กน้อย

“ถามแบบนี้... แสดงว่ารู้จักเขาลินะ” ขางหลงถาม มองหญิงสาวด้วยสายตาที่ราวกับจะมองทะลุไปถึงกันบังของจิตใจ

“หากข้าตอบว่าไม่ล่ะ” หญิงสาวถาม มองขางหลงอย่างท้าทาย

“งั้นเราก็จะขอพักที่นี้สักคืน เพราะข้างนอกนั่นค่อนข้างจะอันตราย” ขางหลงว่า

“...ได้สิ แต่เจ้าต้องทิ้งสัตว์เลี้ยงทั้งหมดเอาไว้ข้างนอกนะ ข้าไม่ชอบใจพฤติกรรมของมันเลย” หญิงสาวปรายตามองบรรดาสัตว์เลี้ยงของทุกคน ที่ยังคงส่งเสียงขู่คำรามใส่เธออยู่ตลอดเวลา

“ที่จริงพวกมันเป็นเด็กดีนะ แต่ว่าไม่รู้เพราะอะไรถึงได้ขู่ใส่เธอแบบนี้” ขางหลงยิ้มแยมตอบ

“และ ...ผู้หญิงคนนั้น ข้าไม่ต้องการให้นางเข้ามาในกระท่อมของข้าด้วยเช่นกัน” หญิงสาวมองดอกท้อด้วยหางตากล่าวขึ้น

“อะไรนะยัยนี้!” ดอกท้อโวยวาย และก้าวเข้ามาหาเรื่องหญิงสาวทันที ขางหลงรีบห้ามเอาไว้ได้ทัน ส่วนหนุ่มๆ ซิคฟรีดสั่งไม่ให้มองตาของหญิงสาวอย่างเด็ดขาด จึงไม่มีใครขยับตัวได้ถนัดนัก

“เราจะไม่เข้าไปในกระท่อมของเธอหรอก ขอแค่อาศัยกางเต็นท์นอนแถวๆ นี้ก็พอ เพราะแถวนี้ดูเหมือนจะปลอดภัยจากพวกผีดิบนะ” ขางหลงว่า ดอกท้อได้ยินดังนั้นก็สงบลง แล้วยีนเกาะแขนขางหลงแน่นเยาะเย้ยหญิงสาว

“ตามใจเจ้าสิ!” หญิงสาวพูดกระแทกเสียง มองดอกท้ออย่างไม่สบอารมณ์แล้วเดินเข้ากระท่อมของตนเองไป

คณะของช่างหลงต่างช่วยกันก่อกองไฟ และตั้งที่พักในบริเวณกระท่อมของหญิงสาว ทุกคนต่างสงสัยในการตัดสินใจของช่างหลง แต่ก็ยังไม่มีความกล้าพอที่จะเอ่ยปากถามออกมา เพราะกลัวว่าหญิงสาวจะได้ยินเข้า และทำให้เสียแผนได้ เมื่อทางที่พักเสร็จทุกคนก็นำถ้วยจานของตนออกมารับอาหารจากกรวยแห่งความอุดมสมบูรณ์ของช่างหลง เป็นเหตุให้หนุ่มๆ และดอกท้อ ยกเว้นโอเลี้ยงกับถึงขยะเปียกฯ ได้ตื่นเต้นกันอีกรอบกับของแปลกของช่างหลง

ตอนนี้เจ้าหลู่ติดช่างหลงแจ เพราะเธอให้อัญมณีธาตุเป็นอาหารแก่มัน และช่างหลงก็ไม่ลืมที่จะมีเงื่อนไขให้มันทำตามก่อน ถึงจะยอมป้อนอัญมณีธาตุให้กิน หลู่เลยได้เรียนรู้ที่จะอ่อนช่างหลงให้มากๆ เข้าไว้ ซิคฟรีด ดอกท้อ และตราโก้ต่างก็ประเคนอัญมณีธาตุที่มีอยู่ให้กับช่างหลงทั้งหมด แถมยังไม่คิดเงินอีกด้วย ทั้งที่มูลค่าในตลาดของมันแพงลิบลீว

เจ้าชายลูกเบ็ดซีห์เหรียยังคงนั่งเงียบไม่สมกับเป็นเขาเลย ตั้งแต่ได้เห็นหน้าของหญิงสาวคนนั้น ทำให้ทุกคนเดาได้ไม่ยากว่า หญิงสาวที่อยู่ในกระท่อมหลังนี้คือลิลี่แน่นอน การคุยกันในถิ่นของศัตรูที่มีเวทมนตร์เป็นเรื่องที่ไม่สมควรทำอย่างยิ่ง โดยเฉพาะยิ่งเป็นบทสนทนาเกี่ยวกับแผนการกำจัดเจ้าของที่ด้วยแล้วละก็ ช่างหลงจึงดึงสมุดและดินสอมาจากคิมหันต์ แล้วเริ่มเขียนอะไรชุกชุกยกลงไปก่อนจะส่งให้ทุกคนได้เวียนกันอ่าน และออกความคิดเห็น

“ฉันคิดว่าผู้หญิงคนนั้นคือลิลี่ และการที่เจ้าชายลูกเบ็ดซีห์เหรียซิมไปก็เป็นหลักฐานที่ดีด้วย” ช่างหลงเขียนลงไปบนบรรทัดแรกของหน้ากระดาษ แล้วส่งให้ทุกคนได้อ่าน ซึ่งต่างก็พยักหน้าเห็นด้วย

“แล้วหล่อนเอาเจ้าหญิงแอนนาไปซ่อนไว้ที่ไหนกันนะ” ดอกท้อเขียนแสดงความคิดเห็นของตนเอง

“แอบเข้าไปดูข้างในดีไหม?” ถึงขยะเปียกฯ แสดงความเห็นบ้าง แต่ทุกคนต่างส่ายหน้า เพราะมันเสี่ยงเกินไป

“ฉันคิดว่าเราควรรอดูท่าทีอีกหน่อย ขนาดตอนที่คุยกัน เธอยังแสดงพิรุณออกมาตั้งหลายอย่างเลย” ขางหลงเขียนบอกกับทุกคน

“ถ้าอย่างนั้นเราควรพักเอาแรงไว้ละ จนกว่าเวลาในการเผชิญหน้าจะมาถึง” ซิคฟรีดแสดงความเห็น ซึ่งทุกคนต่างเห็นด้วย คิพลีเนะอาสาเผ่ายามให้ ทำให้ทุกคนหลับได้อย่างสบายใจ ยกเว้นเจ้าชายลูกเบ็ดซีห์เหร่ ที่เอาแต่นั่งชิมอาหารก็แทบไม่แตะต้อง และไม่มีแว้วว่าจะง่วงนอนเลยแม้แต่หน่อย

“โง่!” ขางหลงมุดออกมาจากกระโຈມของเธอ เมื่อหูลู่หลับไปแล้ว เธอเข้าไปนั่งอยู่ข้างๆ เจ้าชายลูกเบ็ดซีห์เหร่ ที่ยังคงเอาแต่นั่งชิมไม่ยอมหลับยอมนอน

“ยังไม่นอนอีกหรือก๊าบ พวกเจ้าต้องเก็บแรงเอาไว้สู้ละก๊าบ” เจ้าชายลูกเบ็ดซีห์เหร่พูดเสียงเบา ไม่ยอมสบตาขางหลงและเอาแต่มองเหม่อเข้าไปในกองไฟ

“นอนไปแล้ว นี่ก็ใกล้จะเช้าแล้วนายไม่คิดจะนอนเอาแรงบ้างหรือ?” ขางหลงถามกลับ

“...ข้าไม่ง่วงก๊าบ ไม่รู้สึกง่วงเลยแม้แต่นิดเดียวก๊าบ” เจ้าชายลูกเบ็ดซีห์เหร่ตอบ ยังคงไม่ละสายตาไปจากกองไฟ

ทันใดนั้นเสียงหวานใสก็ดังก้องกังวานไปทั่วผืนป่า มันเป็นเสียงร้องเพลงที่ฟังดูเศร้าโศก ทำให้ทุกคนที่กำลังหลับฝันดีต่างตื่นขึ้นด้วยความประหลาดใจ พวกเขามองเห็นกันลึกลับ จึ่งตัดสินใจเก็บที่ปักแล้วเดินหาต้นเสียงกัน

ลึกลงไปในป่าเบื้องหลังกระท่อมหลังน้อยนั้นหลายกิโลเมตร มีบ่อน้ำเล็กๆ อยู่ เสียงเพลงดังกังวานมาจากใจกลางบ่อน้ำนั้น ทำให้ทุกคนต่างเร่งฝีเท้าเพื่อจะดูว่าใครเป็นผู้ร้องเพลงอันไพเราะและแสนเศร้านี้กัน สิ่งที่น่าประหลาดแก่สายตาเมื่อกลุ่มของขางหลงมาถึงริมบ่อน้ำก็คือ หงส์ขาวตัวโตที่

แสงสว่างกำลังวายนํ้าอยู่ในบ่อ พร้อมกับร้องเพลงแสนเศร้านั้นไปด้วย

เจ้าชายลูกเบ็ดขี้เหร์อ้าปากค้างมองหงส์ขาวตัวนั้น นํ้าตาไหลพรากออกมาจากดวงตาแล้ว รีบวายนํ้าเข้าไปหาหงส์ขาวที่กลางทะเลสาบทันที

“ก๊าบ!” เจ้าชายลูกเบ็ดขี้เหร์ร้องลั่นเมื่อวายนํ้าไปถูกมันพลังบางอย่างจนบาดเจ็บจากการถูกช็อต หงส์ขาวหยุดร้องเพลงหันขวับมามอง แล้วนํ้าตาของมันก็ไหลออกมาจากดวงตาทั้งสองข้างเช่นกัน

“คิดว่าข้าจะให้พวกท่านเจอกันได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรือเจ้าชาย” เสียงหวานใส แต่มู่งร้ายดังมาจากอีกฟากของทะเลสาบ ทำให้ทุกคนต่างเพ่งมอง เพราะเวลานั้นแสงแดดยามเช้ายังไม่สาดส่องลงมา

“ข้าหลงคิดว่า หากนางได้เห็นท่านกลายเป็นเบ็ดตัวโตที่น่าขัน แล้วนางจะทิ้งท่านไป แต่นางกลับเลือกที่จะอภิเษกกับท่านอยู่ดี ข้าจึงไม่มีทางเลือกอื่นอีกต่อไป นอกจากพานางหนีมา” หญิงสาวยังคงพูดต่อไป และก้าวเดินลงมาในทะเลสาบโดยที่ร่างกายไม่จมลงไป

“ข้าไม่ใช่เจ้าชายแล้วนะก๊าบ ข้าออกมาจากเมืองหลายปีแล้วก๊าบ ป่านนี้ท่านพ่อคงหารัชทายาทองค์ใหม่ไปแล้วก๊าบ!” เจ้าชายลูกเบ็ดขี้เหร์ตะโกนบอกหญิงสาวคนนั้น ซึ่งตอนนี้เป็นอันแน่นอนแล้วว่าเธอคือลิลี่

“นี่ท่านคิดว่าที่ข้าทำไปเพราะหวังในสมบัติของท่านเท่านั้นหรือ แม้จะไม่นานนัก แต่ข้าก็เพิ่งรู้สึกตัวว่าได้หลงรักท่านเข้าจริงๆ เสียแล้ว และข้าก็ทนไม่ได้ที่จะต้องเห็นท่านแต่งงานกับหญิงอื่น” ลิลี่ตอบ แล้วมายืนอยู่ตรงกลางทะเลสาบข้างๆ หงส์ขาวที่กำลังหวาดกลัวสุดขีด

“เจ้าโกหก...ก๊าบ!” เจ้าชายลูกเบ็ดขี้เหร์ตะโกนไล่ลื่ออย่างเดือดดาล

“คิก... แม้จะพูดอย่างจริงจังสักเท่าไร แต่พอเสียงของท่านเป็นแบบนี้แล้ว ก็ทำให้ออดขำไม่ได้เลยจริงๆ ” ลิลี่เยาะเย้ย

“เรื่องของเจ้าก๊าบ ปล่อยให้เจ้าหญิงแอนนาออกมาหาข้าเดี๋ยวนี้นะก๊าบ!” เจ้าชายลูกเบ็ดขี้เหร์ไม่สนใจการเยาะเย้ยของลิลี่ และยังคงพยายามจะหาทางผ่านมันพลังนั้นเข้าไปช่วยหงส์ขาวที่กำลังร้องไห้ให้ได้

“เรื่องอะไรซ้ำจะทำให้พวกท่านได้สมหวังกันล่ะ!” ลีลี่ตะคอกใส่
เจ้าชายลูกเบ็ดขี้เหร่บ้าง และขี้นิ้วเรียวยาวของเธอไปยังร่างของหงส์ขาว
ทำให้มันคอพับลงไปทันที

“เจ้าหญิงแอนนาภิบาล!” เจ้าชายลูกเบ็ดขี้เหร่ร้องลั่นแล้วพุ่งร่างเข้าไป
ม่านพลังนั้น จนทำให้โดนช็อตจนไหม้เกรียม พร้อมกันกับที่ม่านพลังจาง
หายไป

“เราต้องทำอะไรสักอย่างนะ ไม่งั้นเจ้าชายลูกเบ็ดขี้เหร่ตายแน่เลย”
ดราโก้พูดขึ้นอย่างร้อนรน

“นี่... ยัยแม่ मदແກ່หนั่งเหี้ยว มาสู้กับฉันสิ!” ขางหลงตะโกนเสียงดัง
ก้อง ทำให้ลีลี่ที่กำลังมองดูความเจ็บปวดของอดีตคนรักอยู่เพลินๆ หันขวับ
มามองขางหลงตาขวางทันที ส่วนเพื่อนๆ ของขางหลงต่างหน้าซีด ตาเหลือก
กันเป็นแถว ไม่คิดว่าขางหลงจะใช้วิธีนี้เรียกร้องความสนใจจากลีลี่

“ปากดีนั่นนะ!” ลีลี่ตวาดลั่น แล้วพุ่งร่างตรงมายังกลุ่มของขางหลง
ทันที